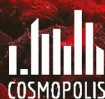

Lisa Reganová

SMRTÍČÍ NÁDECH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ ROZLUŠTIT
SMRTÍČÍ VZOREC A ZASTAVIT RAFINOVANÉ VRAŽDY?

Lisa Reganová

SMRTÍCÍ NÁDECH

Lisa Reganová

SMRTÍČÍ NÁDECH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ ROZLUŠTIT
SMRTÍČÍ VZOREC A ZASTAVIT RAFINOVANÉ VRAŽDY?

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.***

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

BREATHE YOUR LAST

Copyright © Lisa Regan, 2020

Translation © Kateřina Elisová, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Breathe Your Last*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 9927. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7812-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-7811-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3746-6 (print)

Věnováno Maureen Downeyové,
díky níž je můj život neskutečně lepší.

PROLOG

Ne vždy vidím jejich tváře, když vydechnou naposledy. Zajímalo by mě, jestli když přijde jejich čas, vědí, že umírají? Uvědomují si, co se děje? Mají strach? Myslí někdo z nich na mě? Podezřívá mě některý z nich? Cítím trochu zklamání, že nikdy nejsem při těch posledních chvílích, ale to, co přijde potom, to bohatě vynahradí. Ta uspokojivá část nespočívá v zabíjení, ale v jeho následcích. Skutečné vzrušení se dostaví, když sleduju rodiny a přátele potácející se v mlze zármutku a šoku, jako by opravdu čekali, že se v jejich životě nic zlého nikdy nestane.

Vídám všechno, od očí plných slz až po naprosté zhroucení. Moji nejoblíbenější truchlíci jsou ti, které natolik přemůže jejich ztráta, že se té tíze nedokážou postavit. Zrazuje je tělo. Hroutí se a třesou, vzlykají a kvílí. Jedno však mají všichni truchlíci společné. Úplně každého sužuje ona univerzální otázka:

Co se stalo?

Někdy mám chuť podívat se jim přímo do očí a říct: „Dostali, co si zasloužili, to se stalo.“

Ale nemůžu. Kdyby věděli, jakou roli v tom celém hraju, vězení by mě zřejmě neminulo. A z vězení by nebylo možné v té malé hře pokračovat.

Kde by pak byla zábava?

KAPITOLA 1

Když Josie vezla svoji přítelkyni Misty a jejího čtyřletého syna Harrise do hor na severní straně, míhalo se kolem nich město Denton. Sluneční světlo pronikalo korunami stromů nad klikatící se horskou silnicí, a díky němu vypadala polokošile dentonského policejního oddělení, kterou měla na sobě, spíš jako sytě růžová než lososová. Košile – všechny její pracovní košile – bývala bílá. Tiše proklínala svého mladšího bratra Patricka, studenta druhého ročníku na Dentonské univerzitě. Kampus se nacházel poměrně blízko Josiina domu, takže se často stavoval na jídlo nebo si vyprat.

„Prosím?“ zeptala se Misty.

„Ale nic,“ zamumlala Josie.

„Pořád jsi naštvaná kvůli košili?“

Josie se na sebe znovu podívala a odolala nutkání zaklít nahlas. „Nejen kvůli téhle košili,“ vysvětlila. „Kvůli všem pracovním košilím. Budu si muset pořídit nové!“

Misty se natáhla k přístrojové desce. Otočila knoflíkem klimatizace a zvýšila výkon. Na září bylo stále ještě horko, dokonce i brzy ráno, a Josiin Ford Escape evidentně nechladil tak rychle, jak by si Misty přála. „Co pral?“

„Každý kousek oblečení, který má. Včetně zářivě červeného trička, které právě dostal od šéfa, aby ho nosil do práce. Vypral ho zvlášť a zapomněl, že ho tam nechal.“

„Pracuje v kampusu?“

„Jo, dostal práci v oddělení servisu ručníků.“

„*Servis ručníků?*“

„Jo. V podstatě je přidělený k jedné ze sportovních budov, aby dohlížel na používání ručníků. Rozdává čisté, sbírá špinavé a dohlíží na to, aby nikdo neodnášel ručníky z budovy. Každopádně právě začali nosit červená trička. Včera večer spěchal, protože se měl sejít s přítelkyní, a nechal ho v pračce. Když jsem pak prala pracovní košile za celý týden, stalo se tohle.“

Ukázala si na hrudník.

Misty se podívala na košili. „Nezkontrolovala jsi pračku, aby ses ujistila, že je prázdná, než jsi tam strčila svoje věci?“

Josie po ní střílila dostatečně zuřivým pohledem a tím rozhovor ukončila. Misty se otočila, aby se podívala z okénka na straně spolujezdce, ale Josie ještě zahlédla na jejích rtech mírný úsměv. Josie myslela na ono tričko, které to všechno způsobilo. Leželo sbalené v igelitové tašce v kufru auta. Patrick jí zavolal těsně předtím, než odjela vyzvednout Misty a Harrise, a poprosil ji, aby mu ho přivezla cestou na stanici. Do práce se měl dostavit do půl deváté. Josie to bude mít dost na knap, ale hodlala mu udělat přednášku, jak je důležité, aby nenechával žádné další oděvy krvavě rudé barvy v její pračce. A když se ukáže ve své zničené policejní košili, ještě to tím zdůrazní. Mezitím napsala svojí kolegyni z policejního sboru, detektivu Gretchen Palmerové, a požádala ji, aby přivezla jednu ze svých

náhradních košil, kterou by si mohla půjčit. Bude jí sice trochu velká, ale aspoň nebude mít plameňákově růžovou barvu.

Josie sešlápla plynový pedál. Čím výš jela do kopce, tím silněji na ni doléhal stres, kvůli kterému cítila podivný pocit v žaludku.

„Tohle se mi nelíbí,“ obrátila se na Misty a změnila téma. „Je to hrozně daleko od centra. Co když nastane nějaká nouzová situace? Než se sem dostane kdokoli ze záchranných složek, bude to trvat nejméně deset minut, nejspíš i déle.“

Misty obrátila oči v sloup. „Josie, tahle škola má nejlepší program pro předškoláky v celém městě. Zjišťovala jsem si to.“

„Jaká nouzová situace?“ zeptal se Harris ze své sedačky na zadním sedadle. Josie se podívala do zpětného zrcátka a usmála se na něj. Hned se na ni zaculil a Josie naprosto uzemnila Harrisova podobnost s jejím mrtvým manželem Rayem Quinem s jeho dolíčky ve tvářích a ježatými blondatými vlasy. Když se Josie a Ray rozešli, Ray začal chodit s Misty, ale Harris se narodil až po Rayově smrti. A navzdory počátečnímu napětí mezi oběma ženami je láska k Rayovu jedinému synovi spojila a panovalo mezi nimi přátelství, kterého si Josie nyní velmi vážila.

„Jako ty, o kterých jsme si povídali, pamatuješ?“ připomněla Harrisovi.

Misty si odfrkla, blondatá ofina jí vylétla nahoru a pak jí úhledně přistála na čele. „Prosím tě, nezačínej s tím zase.“

„Jako třeba co dělat, když hoří?“ zeptal se Harris.

„Ano,“ přitakala Josie. „Přesně tak. Co se dělá při požáru?“

„Když začnu hořet já, zastavím se, spadnu a budu válet sudy jako brouk svinka, protože chci, aby oheň uhasl.“

„Přesně tak! A co dál? Co když jsi ve třídě a začne hořet?“

„Josie, teď vážně. Chci, aby měl z předškolního zařízení normální zážitky,“ namítla Misty.

Josie se na ni zamračila. „A já chci, aby byl připravený na všechno, co by se mohlo stát.“

„Chodila jsi do školky?“

„Ne. Ty ano?“

„No, nechodila, ale ke kolika požárům dojde každý rok v předškolních zařízeních tady ve městě?“

Josie mlčela a kousala si ret. K žádnému. Věděla to, protože si to vyhledala. Taký mluvila s velitelem městských hasičů. Coby detektiv městské policie měla přístup k více informacím než průměrný občan.

„První věc je, že když přijdeme do třídy, musím najít všechny východy.“

„Přesně tak,“ povzbudila ho Josie. „A co když jsi ve třídě, přijde cizí člověk a ty si myslíš, že ten cizí člověk by mohl někomu ublížit? Co uděláš?“

„Josie!“

„Dojdu k nejbližším dveřím, vyjdu ven, zmáčknu alarm a pak přijedeš ty se strejdou Noahem a dostanete toho zlého cizího člověka do vězení.“

Noah Fraley byl Josiin přítel, s nímž žila, a poručík u dentonské policie. Jeho polokošile růžovému masakru unikly.

Harris zvedl nohu a zatřásl s ní. Tkaničky na botě se mu pohupovaly. K jedné z tkaniček bylo připevněné malé šedé zařízení velké přibližně jako čtvrtdolar, ale ve tvaru kytarového trsátka. Josie ho

během rychlého pohledu do zpětného zrcátka neviděla, ale věděla, že zařízení má na straně umístěné oranžové tlačítko. Přístroji se říkalo Geobit. Jednalo se o GPS tracker pro děti. Když jí Misty řekla, že přihlásila Harrise do školky, podobných zařízení prozkoumala asi půl tuctu. Ale Geobit byl jako jediný opatřený alarmem, kdyby ho Harris potřeboval použít, který by Josii upozornil přímo na mobil.

„Ne všichni cizí lidé jsou zlí,“ řekla Misty.

„To ví,“ ušklíbla se Josie. „O cizích lidech jsem s ním mluvila.“

„Já vím. Taky vím, že jsi s ním mluvila o sexuálních delikventech, špatných tajemstvích a špatném nebo dobrém dotýkání. Víím, že jsi s ním mluvila o únosech, a taky vím, že jsi mu ukázala, jak se dostat z kufru auta a jak odpojit a vyrazit zadní světlo, aby mohl vystrčit ruku a dát někomu znamení.“

„To bylo super!“ vykřikl Harris. „Můžeme to udělat ještě jednou?“

„Ne,“ zamítla to Misty.

„Vždycky je dobré procvičovat,“ odpověděla Josie současně s ní.

„Josie,“ okřikla ji znovu Misty.

Josie otevřela ústa, aby se omluvila, ale pak je zavřela. Nebude se omlouvat, že reaguje přehnaně, protože toho nelituje. Když byl Harris ještě mimino, unesli ho. Měli štěstí, že se jim ho podařilo dostat zpátky živého. Málem zemřel. S ohledem na to a všechny hrozné věci, které Josie viděla při své práci detektiva, bylo těžké nebýt paranoidní.

KAPITOLA 2

Přemohlo mě vyčerpání, příšerné i na pondělní ráno. Byla to dlouhá noc, strávená čekáním na ni, připravováním plánu a snahou nezanechat po sobě žádnou stopu. Napadlo mě, že zůstanu doma a prospím celý den, ale vím, že to není chytré. Nemůžu na sebe nijak upozorňovat. Všechno musí vypadat naprosto normálně, stejně jako pokaždé. Tentokrát to znamenalo fungovat téměř bez vyspání, ukazovat se, kdy a kde se to předpokládalo, a vykouzlit úsměv na tváři. Kromě toho, jestli můj plán vyšel, to se dozvím až mnohem později. Nebudu u toho, až naposledy vydechne. Málokdy jsem. Nezbývá než se obrnit trpělivostí.

Bude to stát za to. Představuju si ten telefonát, v duchu vidím, jak přesně budu reagovat, jak budu modulovat svůj hlas, aby si lidé mysleli, že cítím šok a zároveň zděšení. Tenhle případ se určitě dostane do místních zpráv. Možná i do celostátního zpravodajství, napadne mě se škodolibou radostí. Samozřejmě že se vůči její osobě strhne ohromný příval soucitu. Všichni si myslí, že je dokonalá. A právě proto musí zemřít. Víím, že mě to bude štvát, až v příštích týdnech budu muset pořád dokola poslouchat o její šokující smrti – ve zprávách a v podstatě kdekoli, kam přijdu, protože lidé ji budou nazývat „výjimečnou“ a „úžasnou“. A o její smrti se bude mluvit

jako o „tragické ztrátě“. Ale pak reportáže ve zpravodajství zmizí a já o její údajné důležitosti už neuslyším. Nikdo by neměl být tak všeobecně zbožňovaný.

Není jedinou výjimečnou nebo úžasnou osobou. Ale v její přítomnosti jako by nikdo jiný neexistoval. Už to nemůžu vydržet. Zvlášť když vím, jak lže. Před každým něco skrývá.

Hnusné věci. Tajemství, která ji činí stejně opovrženíhodnou jako kohokoli jiného. Takže se stalo, co se stalo. A já teď čekám, až ta zpráva udeří. Zkontroluju telefon. Zatím nic, ale můj plán běží. Velkolepá vlna smutku zasáhne Denton v celé své kráse.

Je to jen otázka času.

KAPITOLA 3

Josie zaparkovala u školky a předškolního zařízení Tiny Tykes Gardens. Jednalo se o starý cihlový dvoupodlažní dům obklopený zhruba dvěma hektary krásně udržovaného pozemku. Před budovou se nacházelo asfaltové parkoviště, napravo Josie viděla velké hřiště. Nalevo se rozkládala rozlehlá zahrada se stoly a židlemi a malým skleníkem uprostřed. Stejně jako Misty si i Josie to místo prověřila hned, jakmile se dozvěděla, že Misty uvažuje o tom, že sem pošle Harrise. I na ni udělaly dojem všechny rozličné programy, které nabízeli, včetně zahradničení, chování kuřátek, pečování o jezírko s koi kapříky a obecně zaměření na životní prostředí. Josie se toho tolik nedozvěděla ani za šestnáct let svého formálního vzdělávání. Věděla, aniž by se musela rozhlížet, že za velkou budovou se rozprostírá další zelená plocha včetně malého venkovního divadla, kde děti můžou hrát představení pro sebe navzájem i pro své rodiče, a miniaturní zoo, kde se děti mohly volně pohybovat mezi zvířaty. Zahradu provozovali ve spolupráci s dentonskou Ligou na ochranu zvířat, aby se děti dozvěděly o zvířatech co nejvíc.

Josie také věděla, že zařízení Tiny Tykes Gardens plně dodržuje svoji zákonnou povinnost prověřovat zaměstnance, takže zjistila, že nikdo z nich nemá záznam v trestním rejstříku. Rovněž v okruhu

patnácti kilometrů nebydleli žádní známí pachatelé sexuálních trestných činů. Přesto to příliš nepomohlo zmírnit její znepokojení, když Harris vyskočil z jejího auta a nasadil si na ramena batoh ve tvaru zeleného dinosaura. Josie ho vzala za jednu ruku a Misty za druhou. Když cítil úzkost, měl stejně jako jeho otec nervový tik, kdy jí rytmicky mačkal ruku. Kdyby ho nedržela, věděla, že by svíral a rozevíral pěstičku. Ray dělal totéž celou dobu, co ho znala. A i když Harris svého otce nikdy nepoznal, měl stejný zvyk.

Stoupali společně po rampě ke vchodovým dveřím a Josie cítila, jak se zrychluje rytmus jeho jemných stisků. Kvůli Harrisovi sebrala sílu a vykouzila široký úsměv. „Bude to zábava.“

Neodpověděl. Hala za dvoukřídlými dveřmi měla pestrobarevnou výzdobu, která se podle všeho převážně soustředila na učení abecedy a počítání. Podél stěn stálo několik kartonových zvířat a uprostřed prostoru se tísnili rodiče se svými malými dětmi. Josie se rozhlédla a všimla si, že naproti vchodovým dveřím jsou další dvojce dveře, z nichž každé vedly do samostatné, dobře osvětlené chodby. Po jejich levici se nacházely široké schody vedoucí do patra, napravo stál dlouhý dřevěný stůl, v tuto chvíli prázdný, a za ním byly další dvojce dveře.

Stisk, stisk, stisk.

„Zlato, mačkáš mi ruku,“ řekla Misty.

Josie ve stejném rytmu tiskla a povolovala Harrisovu ruku a on se na ni usmál. Klekla si a uhladila mu na ramenou popruhy batohu. „Tohle je dobrodružství, pamatuješ? Potkáš spoustu nových lidí a naučíš se spoustu nových věcí.“

Misty si také klekla a stále držela jeho ruku ve své. „Seznámíš se všemi zvířátky v zoo. Těšil ses na to, pamatuješ?“

Další úsměv mu rozzářil tvář. „Opravdu chci vidět tu kozu.“

Když z jedněch dveří za stolem vyšla žena, nastal kolem nich rozruch. Bylo jí přes čtyřicet, měla široký pas, bujné poprsí a tmavě hnědé vlasy vzadu na hlavě stažené do drdolu. Oblékla si jasné zelené tričko s nápisem *Tiny Tykes jsou v pohodě*. Manévrovala v davu rodičů a dětí, dokud nestála mezi dveřmi vedoucími do chodeb. Zamávala pažemi jako vlajkonoš, který navádí letadlo k bráně. „Dobré ráno všem,“ zavolala. „Prosím, postavte se do dvou řad. Dvě řady.“

Josie a Misty vzaly Harrise mezi sebe a postavily se do jedné z řad. Žena se představila jako *Paní D.* „Jmenuji se Eileen D'Angelová, ale pro děti je jednodušší, když mi všichni říkají prostě jen Paní D. Jsem zdejší ředitelka.“ Další žena se vynořila ze stejných dveří, ze kterých přišla Paní D., a posadila se za stůl. Paní D. na ni ukázala. „Tohle je Slečna K. Je sekretářkou školy. Pokud budete potřebovat jakoukoli pomoc, Slečna K. nebo já vám rády pomůžeme.“ Slečna K. vypadala o něco mladší než její šéfová, ale ne o moc. Josie ji tipovala na něco mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti. Na ramena jí padaly blondaté vlasy, u kořínků místy prošedivělé. I ona měla mírnou nadváhu. A její tričko neslo stejný slogan jako to Paní D., jen mělo bleděmodrou barvu. Zamávala davu a zářivě se usmála.

Paní D. mluvila několik minut, zatímco neklidné děti poklepávaly nohama o dřevěnou podlahu, tahaly rodiče za ruku a občas zakňouraly – obvyklé litanie dětí Harrisova věku –, měly žízeň, chtělo se jim na záchod, měly hlad, chtěly jít domů. Co se týká Harrise, ten stál v klidu, mlčel a vše pozoroval.

Stisk, stisk, stisk.

Nakonec Paní D. řekla: „Je čas rozejít se do tříd a seznámit se s vašimi učitelkami. Následujte mě, prosím.“

Když ale přišla řada na Harrise, aby prošel dveřmi do haly, ztuhl. Misty a Josie se ho snažily jemně odtáhnout dopředu, ale nenechal se. Za nimi čekaly další tři rodiny.

„Moc se omlouvám,“ otočila se na ně Misty, které se podařilo odvést Harrise stranou. Ona i Josie si znovu klekly a podívaly se mu do tváře.

„Zlato, co se děje?“

„Nechci tam jít,“ zamumlal.

Josie se snažila zachovat si neutrální výraz. Taky nechtěla, aby tam šel. Od narození se o něj staraly jen čtyři osoby – matka, matčina nejlepší kamarádka Brittney, Josie a jeho babička, Rayova matka. Nedokázala si představit, jak vyděšeně se musí cítit, když ho jednoho dne prostě hodí do místnosti plné cizích dětí a nechají ho tam, aniž by v blízkosti byl dospělý, kterému důvěřuje. Josii se rychle rozbušilo srdce, když jí Harris sevřel ruku a znovu ji rytmicky tiskl.

Misty si musela všimnout, jak se Josie tváří, protože ji dloubala loktem do žeber a vesele se na Harrise usmála. „Kdo je nejodvážnější kluk, jakého znám?“

„Já?“

„Ano, ty! A taky jsi nejchytřejší kluk, kterého znám, s tím největším srdcem. Budeš mít spoustu kamarádů. Bude to mnohem zábavnější než trávit celý den jen s námi, nudnými dospělými.“

Podívala se na Josii, které se podařilo souhlasně přikývnout.

Harrisovo rameno jemně sevřela něčí ruka. Všichni zvedli oči a uviděli Slečnu K., jak se na něj usmívá. „Jak se jmenuješ, mladý muži?“

„Harris,“ odpověděl sotva slyšitelně.

„Já jsem Slečna K. Ráda tě poznávám, Harris. Chceš jít se mnou do třídy?“

Zavrtěl hlavou. Stisk. Stisk.

Slečna K. se usmála a zvedla ruku. Obešla Josii a Misty a naklonila se mezi ně tak, aby obě slyšely její ztišený hlas. „Když ho přesvědčím, aby šel se mnou, vy dvě můžete vyklouznout ven. Ani nebude vědět, že jste pryč.“

Josie se rychle postavila a otočila se na ženu, přičemž Harrise mírně vyvedla z rovnováhy. Když ji znovu našel, pevně Josii sevřel ruku. „Promiňte, Slečna K., mám pravdu? Tohle my dělat nebudeme.“

„Josie.“ Misty se narovнала a podívala se na Josii pohledem, který naznačoval: *Brzdi*.

Josie se snažila, aby její tón nezněl příliš rázně. „Chci tím jen říct, že na takové věci nevěříme. Nenaучilo by ho to nic jiného, než že nikdy nemá pevnou půdu pod nohama. Řekly jsme mu, že tady s ním budeme na každém kroku, takže pokud najednou zmizíme, zjistí jen to, že nám nemůže věřit. A kromě toho – jak by si toho nevšiml? Jsou mu čtyři roky!“

„Josie!“ vykřikla Misty a dala tak Josii jasně najevo, že se jí vůbec nedaří udržet tón na uzdě.

„Omlouvám se, Slečno K.,“ řekla Misty sladce. „Vážíme si toho, že se nám snažíte pomoci. A vím, že to na některé děti funguje dobře, ale my bychom raději příchod do školky tímto způsobem neřešili.“

Slečna K. se nejdříve podívala úkosem na Josii a pak se zářivě usmála na Misty. „Samozřejmě. Víc říkat nemusíte.“ Obrátila pohled zpět k Josii a zamračila se. „Vy jste ta policistka, že? Ta, která je

neustále ve zprávách. Nebo jste ta druhá? Máte sestru dvojče, že? Je slavná reportérka?“

„Ano, moje sestra, Trinity Payneová, pracovala jako moderátorka televizního zpravodajství. Žije v New Yorku. Já jsem detektiv Josie Quinnová, dentonské policejní oddělení.“

Na Slečnu K. tím nijak nezapůsobila. Aniž by Josii řekla jediné slovo, přešla k Harrisovi, aby ho znovu oslovila. Klekla si, takže se jejich obličeje dostaly do stejné úrovně. „Harrisi, víš o tom, že tohle je první den pro všechny předškoláky z celé školy?“

„Ne,“ odpověděl sotva slyšitelným hlasem. Stisk, stisk.

„Je to tak. A hádej co? Všichni se trochu bojí, protože budou tady s námi, a ne se svými rodinami. A víš co ještě?“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Je v pořádku, že se bojíš.“

Josie cítila, jak jí v zadní kapse vibruje mobilní telefon, ale ignorovala ho.

Harris se netvářil přesvědčeně. Stisk, stisk, stisk. Naklonil se k Josii, podíval se na ni a zašeptal: „Co když mě rozbolí břicho, až tam budu?“

„Myslím, že když tě bude bolet břicho, mohl bys to říct paní učitelce.“

Slečna K. přikývla. „Přesně tak. Když tě bude něco trápit, povíš to paní učitelce a ona tě přivede sem ke mně. A víš, co pak udělám já? Zavolám tvoji mámě.“

„A já hned přijedu,“ ujistila ho Misty.

Josii znovu zavibroval telefon. Volnou rukou ho vytáhla a podívala se na displej. Patrick.

„Mohlo by to být důležité. Policejní hovor. Měla bys to vzít,“ ro-
zumně jí radil Harris.

„Vezmu. Jakmile budu vědět, že se tady cítíš dobře.“

Naposledy jí stiskl ruku, pak přešel k Misty a objal ji kolem krku.
„Může jít máma do třídy, aby na chvíli viděla paní učitelku?“

„Samozřejmě,“ přitakala Slečna K.

„A vy taky?“

Slečna K. nadšeně tleskla. „To bych moc ráda!“

Josie přijala hovor a sledovala, jak obě ženy doprovázejí Harrise
chodbou do jedné z učeben. „Patricku, budu se snažit přijet co nej-
rychleji.“

„Díky. Brzy půjdu do bazénu. Tam mám tenhle týden pracovat.
Víš, kde to je?“

„Počkej.“

V autě dala klíč do zapalování a našla ubrousek a tužku, aby si
zapsala cestu, kterou ji Patrick nasměroval k univerzitní budově
s bazénem. V kampusu nebyla pár měsíců, ale připomínal labyrint
a nepomáhalo ani to, že v něm se železnou pravidelností přibývaly
nové budovy. „Jenom nejdřív musím odvézt Misty domů.“

Když zavěsila, z budovy Tiny Tykes se vynořila Misty a se skloně-
nou hlavou kráčela k Josiinu autu. Její dlouhé blond vlasy jí padaly
přes obličej. Teprve když nastoupila na místo spolujezdce, Josie si
všimla, že brečí.

„Jsi v pořádku?“

Misty stékaly po tváři slzy. Zhluboka se nadechla. „Já jen nemůžu
uvěřit, že už je tak velký. Už se z něj stal předškolák. Roste jako

z vody. Ještě nikdy se o něj tak dlouho nestarali cizí lidi. Je to vážně těžký. Nemyslela jsem si, že to bude takhle náročný.“

Natáhla se k Josii a vzala jí z ruky ubrousek. Než mohla něco namítnout, Misty se do něj vysmrkala. „Do prdele. Omlouvám se. Potřebuješ ho?“ zeptala se, když viděla, jak na ni Josie zírá.

Josii se podařilo usmát. „Ne.“

„Byl čistý?“

„Ano.“

Josie zařadila rychlost, vyjela z parkoviště a zamířila zpátky do centra Dentonu. „Poslouchej, Harris je chytrý kluk. Udělala jsi všechno, co jsi mohla, abys ho na tohle připravila.“

Misty se ušklíbla a otřela si oči zmuchlaným ubrouskem. „Ty jsi udělala všechno, abys ho připravila. Já jsem strávila poslední tři měsíce jen opakováním, že všechno bude v pořádku, i když to vůbec nevím jistě.“

Josie se natáhla a dotkla se Mistyina ramene. „Samozřejmě že to bude v pořádku. Uvidíš. Pamatuješ si na svůj první den ve školce?“

Misty zavrtěla hlavou.

„Samozřejmě že ne. Protože to nebylo traumatizující. To samé bude platit i pro Harrise.“

Josie koutkem oka zahlédla, jak Misty povytáhla obočí. „Říkáš to jen proto, že jsi mu dala ten alarm. Proto jsi tak klidná.“

Josie pokrčila rameny. „No, uznávám, pomáhá to.“

KAPITOLA 4

O několik minut později Josie vysadila Misty u ní doma v mnohem lepší náladě. Zatímco se blížila ke kampusu, použila hlasový komunikátor v autě a zavolala Patrickovi. Požádala ho, aby jí zopakoval, jak se k němu dostane. Dentonská univerzita se nacházela vysoko nad většinou města, v jedné z kopcovitých oblastí. Samotné město se rozkládalo na ploše o rozloze pětasedesáti kilometrů čtverečních. Denton ležel uhnízděný mezi několika horami a centrum bylo vytvořené podle vzoru mřížky, kde se rozsáhlý park přimyká k okraji kampusu na jednom konci města. Centrem se vinulo rameno řeky Susquehanna a po obvodu historické části se rozprostíraly klidnější a rezidentní čtvrti, které se táhly až ke křivolakým horským silnicím vedoucím jako tenké pavoučí nohy do sousedních měst.

Samotný areál představoval labyrint velkých cihlových budov, krásně upravených dvorků a chodníků a vyasfaltovaných parkovišť, příliš malých na to, aby pojmul všechna vozidla, která se snažila v danou chvíli zaparkovat. Josie našla budovu z červených cihel s plochou střechou, v níž se nacházel bazén. Poté, co sledovala zastup dalších aut, která kroužila po parkovišti a hledala neexistující volná místa, zaparkovala nelegálně na chodníku před budovou. Bude jí to trvat jen chvíli.

Popadla tašku s Patrickovým červeným tričkem ze zadního sedadla, přeběhla k přední části budovy a protlačila se dovnitř dvojími prosklenými dvoukřídlymi dveřmi. V prostorné vstupní hale ji téměř ochromil pach chlóru. Za stolem ve tvaru půlměsíce seděl člen ochranky v hnědé uniformě. Byl to starší muž s řídnoucími šedivými vlasy a šlachovitou postavou. Natáhl krk, aby se podíval dveřmi za ní. „Tam nemůžete parkovat, slečno.“

Josie vytáhla policejní průkaz a zběžně ho muži ukázala, ačkoli nepřišla z pracovních důvodů. „Hledám Patricka Paynea. Dneska ráno by tady měl pracovat.“

Strážný se uklidnil a palcem ukázal doprava. „U prodejnách automatů.“

Josie otočila hlavu a uviděla Patricka, jak hází dolar do automatu plného různých snacků a nápojů v zákoutí hned vedle vstupní haly. Praštil do několika tlačítek, strčil ruku do výdejního otvoru a vytáhl müsli tyčinku.

Otočil se k ní. „Ahoj. Díky, že jsi přijela. Máš moje tričko? Už jdu pozdě. Díkybohu, že tady není nikdo přede mnou.“

Společně se vydali ke dvojími bytelným modrým dveřím za recepčním stolem. Josie mu podala tašku, Patrick se obrátil zády, aby jedny z modrých dveří otevřel, a zvedl obočí. „Dentonská policie změnila služební barvy?“

Josie z Patricka nespouštěla pohled a zatahala se za límeček. „Nechal jsi svoje červené pracovní triko v pračce. Všechny moje košile teď vypadají takhle, Pate.“

Patrick se se smíchem protlačil dveřmi a Josie neměla jinou možnost než ho následovat. „To není vtipný. Jsou dost drahý!“

„Vážně se omlouvám.“

Většinu rozlehlého prostoru zabíral krytý plavecký bazén s osmi dráhami. Horní části stěn okolo celého bazénu tvořila velká okna, jimiž dovnitř proudilo sluneční světlo, odráželo se od modré vody a způsobilo, že se vzduch v místnosti třpytil. Na okraje bazénu orámovaného lavicemi navazovala vykachličkovaná podlaha. Uvnitř bylo teplo a vlhko a Josie téměř okamžitě cítila, jak se jí orosila tvář. Patrick zamířil k chodbě označené cedulí s nápisem Pánské šatny. Josie se zastavila, oči upřené na vodu. Udělala dva kroky blíž k okraji bazénu a pak v hrudníku pocítila rostoucí paniku.

„Pate!“ vykřikla.

Na hladině se obličejem dolů vznášelo tělo ženy, tmavé vlasy vějířovitě rozprostřené kolem hlavy. Josie si ukládala do paměti detaily, jako kdyby rychle za sebou cvakala spouští foťáku. Žena se pohupovala pět až sedm metrů od okraje bazénu. Druhá dráha zprava. Bílé tílko, modré šortky, bílé tenisky. Josie přikázala nohám, aby se rozběhly, ale měla pocit, jako by někdo cvakl vypínačem a nastavil její tělo do zpomaleného módu. Jako by se všechno v místnosti zastavilo. Nehybnost vody před ní byla téměř šokující. Horečnatě pracující část jejího mozku zařvala. Chodidly se dotýkala okraje bazénu a do plic se jí znovu tlačil vzduch. „Přivolej pomoc!“ vykřikla.

Pak skočila do vody.

KAPITOLA 5

Voda byla příšerně teplá. Josie se ponořila a razila si cestu k ženě, jak nejrychleji mohla. Jedna zastřená část její mysli se vrátila k záplavám, které postihly Denton před pěti měsíci. Teď alespoň nemusela bojovat s proudem nebo ještě hůř s přívalem vody. Během několika vteřin se dostala k ženě, rukama ji sevřela v podpaží a otočila na záda. Sama se umístila tak, že se tváří téměř dotýkala ženiny, a plavala k okraji bazénu. Když se dostala ke stěně, natáhly se k ní něčí ruce a zbavily ji tíhy ženina těla. V muži, který spolu s Patrickem položil ženu na záda, poznala člena ochranky z haly.

Josie vylezla z vody a namáhavě se sunula po dlaždicích. Strážný přiložil prsty ženě na krk. Patrick zkontroloval jedno z jejích zápěstí. „Žádný puls,“ řekl a podíval se na strážného. „Vy ho cítíte?“

Strážný zavrtěl hlavou.

„Pospěšte si,“ vyzvala ho Josie. „Zavolejte sanitku, univerzitní policii a městské policejní oddělení.“

Zvedl se a rozběhl se zpět do haly. Josie přitiskla spodní část dlaně na střed ženina hrudníku a pak ji zakryla druhou rukou. Paže držela napřímené, pumpovala a tiše odpočítávala stlačení. Jakmile dosáhla třiceti, přesunula se k ženě hlavě, zvedla jí bradu

a zkontrolovala, jestli jí v ústech něco nepřekáží. Pak studené rty překryla ústy a vdechla jednou, podruhé.

„Myslím, že ji nedokážeš oživit,“ špitl Patrick.

Josie se na něj zadívala dost dlouho na to, aby viděla napětí v jeho tváři. Na čele mu vystoupily kapky potu. „Musím to zkusit.“ Pokračovala ve stlačování hrudníku.

Cítila na sobě Patrickovy oči, nepolevovala a paže i ramena ji pálily námahou. Stlačování. Umělé dýchání. Stlačování. Dýchání. Jeho hlas zněl tiše. „Josie, myslím, že je mrtvá.“

„Buď zticha.“ Vrátila se ke kompresím.

Dýchání. Stlačování. Dýchání. Stlačování.

Vybavila si chvíli, kdy během hlídky vytáhla z bazénu čtyřletého chlapce. Jeho drobné končetiny byly fialové. Ona a policista, který ji zaučoval, ho oživovali téměř deset minut, než přijela sanitka. Byla přesvědčená, že chlapec je mrtvý, ale pak se nadechl. Nic víc nepotřebuje. Nádech. Úder srdce.

No tak, přikázala ženě tiše. Dýchej. Jen dýchej.

Z obličeje se jí řinul pot a kapal na ženinu nehybnou postavu. Růžová košile a khaki kalhoty se jí lepily na kůži. Každý sval v jejím těle se svíral a bolel. Josie neměla tušení, kolik uplynulo minut, než ji udeřil příval chladného vzduchu a po dlaždicích dusaly kroky. Koutkem oka zahlédla tmavě modrou barvu uniforem městských záchranářů. Pořád odpočítávala jednotlivá stlačení a zároveň vzhlédla a uviděla dva pracovníky záchranné služby, které dobře znala – Owena Likinse a Sawyera Hayese.

Owen klesl vedle ní, odstrčil ji a převzal stlačování hrudníku. Sawyer naproti nim se snažil nahmatat ženin puls. „Nic,“ řekl Owenovi,

vytáhl samorozpínací vak s maskou a nasadil ji ženě na ústa. Stiskl vak, aby jí nahnal vzduch do plic. Podíval se na Josii a pak na Patric-ka. „Jak dlouho jste prováděli kompresi?“

„Nejméně deset minut,“ odpověděl Patrick.

Josie měla paže jako z rosolu. Sesunula se a zadkem dopadla na dlaždice.

„Jak dlouho byla ve vodě?“ zeptal se Sawyer.

Patrick se podíval na Josii a pak zpátky na Sawyera. „Nevíme. Vešli jsme dovnitř, Josie uviděla, jak pluje na vodě, a skočila pro ni.“

Patrick vzal Josii za ruku a postavil ji. Paži ji objal kolem ramen a společně sledovali, jak Owen a Sawyer pracují. Sawyer rozepnul zip jedné z jejich tašek, vytáhl velké nůžky a začal ženě rozstříhávat tričko a podprsenu.

„Jestli použiješ defibrilátor, musíme ji pořádně usušit,“ připomněl Owen.

Sawyer přikývl a otočil se k Patrickovi. „Potřebuju ručníky. Hodně ručníků.“

„Tudy,“ ukázal Patrick Josii, která se s ním rozběhla do pánské šatny. Oba popadli náruč srolovaných bílých ručníků a přinesli je zpátky k bazénu.

„Zvedneme ji z téhle louže,“ vybídl je Sawyer.

Josie, Patrick a Sawyer rychle přemístili ženu na suchou část podlahy, zatímco Owen dál mačkal vak masky. Sawyer jí osušil hrudník a připravil přenosný automatizovaný externí defibrilátor. Josii se sevřelo srdce strachem. Vzduch všude kolem nich byl lepka-vý a po obličeji jí stékal pot. Napadlo ji, jestli je bezpečné používat defibrilátor v tak vlhkém prostředí, ale Sawyer s Owenem s ním jistě

zvládnou pracovat, aniž by je zasáhl elektrický proud. Samozřejmě, počínali si profesionálně. Když defibrilátor nezabral, Sawyer použil kostní vrtačku, aby vstříkl adrenalin ženě přímo do ramene. Skřípala podobně jako elektrická vrtačka a při tom zvuku Josie ucukla.

Sledovala, jak se snaží oživit bezvládnou ženu, a žaludek jí svíral příšerný pocit. Každá minuta, která uplynula, byla jako další hřebík do její rakve. *Dýchej!* ozval se tichý výkřik v Josiině hlavě. Ale po dalších dvaceti minutách usilovného snažení se Owen zhoupal do dřepu a otřel si pot z čela. „Nemá to cenu,“ otočil se na Sawyera.

Sawyer vzhlédl a na okamžik se jeho pohled setkal s Josiiným. Krátké černé vlasy měl mokré, a když si je prohrábl rukou, zůstaly mu trčet. Podíval se na hodinky. „Čas smrti 9 hodin 12 minut.“

Owen se postavil a obrátil se na Josii. „Je mi to líto.“

„Mně taky.“

Patrick jí stiskl rameno. „Nevíme, jak dlouho byla ve vodě. Je možné, že oživování už bylo zbytečné.“

„To je pravda,“ přitakal Sawyer. Rozhlédl se kolem. Strážný rozrazil dveře a vpustil dovnitř vítaný vánek, i když jen krátce. Za ním šla šéfka univerzitní policie Hillary Hahlbecková a dva její policisté. Pak vstoupil Josiin kolega, detektiv Finn Mettner. Mett začínal kariéru jako městský hlídkující policista a postoupil na pozici detektiva. Ze čtyř detektivů vedoucích vyšetřování byl sice Mett nejmladší a nejméně zkušený, ale vedl už některé z nejtěžších případů ve městě a Josie mu plně důvěřovala.

Když k nim náčelnice Hahlbecková došla, na chvíli se zastavila. Hillary měla malou a podsaditou postavu, kudrnaté hnědé vlasy po ramena a bleděmodré oči. Univerzita ji najala téměř před rokem.

Byla nejméně o patnáct let starší než Josie, okolo pětačtyřiceti, a pracovní zkušenosti nasbírala na velkém policejním oddělení v jiné části státu. „Ach bože.“ Zadívala se na ženu na dlaždicích a v jejím hlase zaznívala lítost. „Tohle není dobré. Vůbec to není dobré.“

Josie si vůbec poprvé pořádně prohlédla obličej utopené dívky. Neměla na tváři žádné vrásky, její olivová pleť získala nažloutlý nádech a hnědé oči připomínaly skelné, nevidoucí koule. Evidentně byla mladá, nejspíš studentka univerzity, a Josii připadala povědomá, ačkoli si ji nedokázala zařadit.

Mettner vytáhl telefon a Josie věděla, že už má otevřenou a připravenou aplikaci na zaznamenávání poznámek. „Co se stalo?“ zeptal se, když se k nim připojil.

„Sešla jsem se tady s Patem, protože si u mě nechal jedno z pracovních triček. Vešli jsem z haly a já jsem ji uviděla plavat na vodě.“

„Josie skočila do vody, vytáhla ji a resuscitovala ji, dokud nepřišli záchranáři,“ pokračoval Patrick.

Mett zvedl obočí a ukázal prstem na Josiinu košili. „Máš růžovou košili? To je od krve?“

Josie zatahala za límeček promočené košile. Těžké, mokré kusy oblečení jí visely na unavených končetinách. „Ne, to není krev. Stala se mi nehoda při praní.“

Mettner vyklenul jedno obočí a pak začal vyfukávat do svého telefonu. „Žádná krev,“ zamumlal si pro sebe.

Hillary se podívala na člena ochranky. „Gerry?“

Josie se otočila a viděla, že mužova bledá pleť zrůžověla a hnědé oči má uslzené, popraskané cévy se mu hadovitě vinuly přes oční bělmo.

Plakal.

Gerry si otřel oči klouby pravé ruky. „To je Nysa,“ dostal ze sebe přidušeně.

„Já vím, kdo to je, Gerry. Zním ji z televize. V kolik hodin sem přišla?“ zeptala se Hillary.

Josie si okamžitě uvědomila, kde mrtvou ženu viděla. O víkendu v místních zprávách odvysílali reportáž o plaveckém týmu Dentonské univerzity. Vyzdvihli dva studenty druhých ročníků, jedním z nichž byla Nysa Somersová. Mluvili o ní jako o nejlepší plavkyni v týmu a také získala velké stipendium udělované jedním z velmi bohatých absolventů Dentonské univerzity. Josie si vybavila záběry, na kterých žena plavala a její silné, štíhlé končetiny bez námahy protínaly vodu. Na konci videa byl střih, Nysa stála vedle bazénu s několika dalšími členy týmu a červená plavecká čepice jí zakrývala dlouhé hnědé vlasy. Hlavu měla zakloněnou a smála se. Josie teď znovu v duchu viděla ten obraz v ostrém kontrastu s mrtvolou u jejích nohou. Z hloubi jejího nitra začal probublávat smutek, ale zatlačila ho zpátky a snažila se soustředit na scénu před sebou. Stále nevěděli, jestli se jedná o hroznou nehodu, nebo zločin. Potřebuje víc informací.

„Viděl jsem ji v televizi,“ pronesl do ticha Patrick.

„Já... já tomu nemůžu uvěřit,“ vykoktal Gerry. „Pracuju tady sedmadvacet let a nikdy se mi nic takového nestalo.“

„Gerry? Vy pracujete v hale?“ zeptal se Mettner.

Gerry přikývl. Z náprsní kapsy vytáhl kapesník, který si přitiskl na jedno oko a pak na druhé.

„Všichni studenti vcházejí přes halu?“ pokračoval Mettner.

„Ano,“ odpověděl Gerry. „To je jediný způsob, jak se můžou dostat dovnitř. V zadní části budovy jsou ještě dvoje dveře, ty ale můžou používat jen zaměstnanci kampusu, kteří mají vstupní karty.“ Jeho pohled se stočil zpátky k Nyse. „Ježíši. Netušil jsem to. Byla tady sama. Chodí plavat skoro každý den. Neměl jsem důvod si myslet... měl jsem to zkontrolovat, já...“

„Gerry, to je v pořádku. Dělal jste svoji práci.“

„Opravdu? Ta dívka je mrtvá a já ani nevím, co se stalo.“

Josie přemýšlela, jak blízký si s Nysou byl, když ho její smrt tak zasáhla. Nebo je prostě jen citlivější na tragédie než jiní? Viděla nespočet reakcí na náhlé tragické události lidí s osobními vazbami k zesnulému i bez nich. Reakce se pohybovaly od naprostého stoicismu až po hysterii. Podívala se na Mettnera a mlčky mu sdělila svoji otázku. Ťukal do telefonu a pravděpodobně si právě poznamenal, že má prověřit spojení mezi strážným a Nysou Somersovou. Josie se obrátila na Gerryho. „Viděl jste Nysu dnes ráno, když přišla?“

„Samozřejmě. Je to moje práce. Dorazila dřív než obvykle, ale ano, přišla předními dveřmi. Popřála mi dobré ráno, usmála se a odešla do bazénu.“

„V kolik hodin to bylo?“ pokračovala v otázkách Josie.

„Kolem šesté. Obvykle přicházím kolem tři čtvrtě na šest a v šest otevřu, i když v pondělí sem nikdo nechodí tak brzy. Nysa přišla hned poté, co jsem odemkl. Obvykle přichází v osm.“

„Nikdo s ní nebyl?“

„Ne.“

Josie se znovu podívala na Nysino tělo. Pohledem postupovala od bílých tenisek k bílému tílku a krajkové růžové podprsence pod

ním, které Owen a Sawyer znovu opatrně položili přes trup, aby zakryli její nahotu. „Nesla něco?“

Gerryho ruka ztuhla, kapesník pár centimetrů od obličeje. „Cože?“

„Měla s sebou nějakou tašku? Pytlík na plavky? Kabelku? Možná batoh?“

„Já... nevzpomínám si. Nevím. Myslím, že ne.“

„Viděl jste s ní někoho venku předtím, než vešla?“ zeptal se Mettner.

„Ne. Můžu se podívat na záznam, abych měl jistotu.“

„Záznam?“ V Josiině hlase zaznívala naděje.

Gerry se rozhlédl po obvodu místnosti. „Máme průmyslové kamery ve vstupní hale a na vnější straně budovy.“

Josie cítila bodnutí způsobené zklamáním. „Ale uvnitř ne? Tady u bazénu?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Gerry. „Párkrát se o to pokusili, ale měli problémy kvůli té vlhkosti. Kamery byly neustále rozbité. Příští měsíc by měli nainstalovat nové.“

Což nám teď nepomůže, pomyslela si Josie.

„Budou chtít vidět všechny záznamy, které máme, Gerry. Pravděpodobně budou potřebovat i kopie,“ vstoupila do rozhovoru Hillary.

Josie přikývla a znovu se obrátila na Gerryho. „Zdála se vám Nysa stejná jako obvykle? Nebo se chovala jinak?“

„Ne, nebyla jiná,“ odpověděl Gerry. „Vypadala jako vždycky. Možná se chovala trochu roztržitě. Občas si se mnou povídá, někdy jde rovnou plavat. Dneska zamířila přímo k bazénu. Myslel jsem si, že se soustředí na to, aby si zaplavala dřív, než jí začne výuka.“

„Vešel po ní ještě někdo?“ chtěla vědět Josie.

„Ne, jenom ona, dokud jste se neobjevili vy dva. Jak jsem říkal, pondělní rána se rozbíhají pomalu.“

„Takže v celém prostoru bazénu a zázemí byla sama?“ ujasnil si Mettner.

„Ano.“

„Nikdo jiný v budově nepracoval ani nedělal nic jiného? V šatnách, v zadní části budovy?“ ujišťovala se Josie.

„Ne. Jen já.“ Ukázal na Patricka, který stále stál vedle Josie. „Dokud nepřišel on, ale ten šel rovnou k automatům. Pak jste se objevila vy.“

„Neslyšel jste nic poté, co sem Nysa vešla? Z prostoru bazénu?“ pokračoval Mettner.

„Ne, nic.“ Přitiskl si dlaň na temeno hlavy. „Pořád si to v duchu procházím a přemýšlím, jestli jsem něco nepřehlédl. Dveře byly zavřené, ale i se zavřenými dveřmi někdy slyším, jak na sebe děcka pokřikují. Nemůžu přestat myslet na to, jestli křičela. Křičela? Neslyšel jsem ji? Jenže proč by křičela? Nejlepší plavkyně v univerzitním týmu. Nepotřebovala by zachránit z vody. Ale možná se něco stalo a potřebovala pomoc. Moje žena vždycky říká, že utonutí je tiché. Nevím, co se stalo. Nevím, co si mám myslet. Já...“

Z koutků očí mu stékaly slzy. Hillary nesouhlasně zamlaskala. „Gerry, vím, že jste rozrušený, ale zkuste se vzpamatovat.“

„To je v pořádku,“ ujistila ho Josie rychle a položila mu ruku na rameno.

„Děkuju,“ zamumlal.

„Vím, že je to velmi stresující, Gerry. Vedete si skvěle. Myslíte, že byste nám teď mohl obstarat ten videozáznam?“

„Určitě. Všechny nahrávky jsou v místnosti vzadu v budově. Přinesu vám je.“

Hillary kývla na jednoho z uniformovaných policistů, který doprovodil Gerryho směrem k zadní části místnosti a společně prošli neoznačenými dveřmi. Gerry je odemkl pomocí své karty. Josie za nimi viděla chodbu z tvárnic.

Sawyer si odkašlal. „Jaký je plán?“

Josie se podívala na Mettnera. „Zavolej DZT a doktorku Feistovou,“ čímž myslela důkazní zásahový tým dentonského policejního oddělení a soudní lékařku. „Pošli sem hlídku, ať to tady uzavrou. Jeden policista u vchodových dveří a jeden u vchodu do bazénu. Až do odvolání nikdo nepůjde dovnitř ani ven.“

Mettner přikývl, odvrátil se od ní, přejel prstem po displeji mobilu a přiložil si ho k uchu, Patrick se posadil na nedalekou lavičku. Všichni ostatní se dívali na Josii, jako by čekali na instrukce. Chystala se požádat náčelnici Hahlbeckovou, aby umístila jednoho ze svých policistů u dveří k bazénu, když se dveře mezi bazénem a halou prudce otevřely. Hlas se k nim donesl dřív, než uviděli dívku, které patřil.

„...nikde nikdo. Co se, sakra, děje?“

Vzhledem k jejím šortkám a velké mikině s kapucí ji Josie typovala na studentku. Tmavé vlasy měla stažené do culíku. Zamířila k nim a pohupovala se ze strany na stranu. Když se přiblížila, Josie si všimla spršky pih na jejím obličejí. Když sklouzla pohledem k Nyšině postavě, velké hnědé oči se jí šokem rozšířily.

„Slečno,“ oslovila ji Hahlbecková a zastoupila jí cestu.

Dívka ji ale odstrčila a rozběhla se k tělu. „Nyso!“ vykřikla.

Josie vymrštila paže a zachytila ji dřív, než se stačila přiblížit. Setrvačnost je obě částečně pootočila. Josie jednou rukou svírala dívčinu paži a snažila se ji nasměrovat zpět k východu. „Je mi líto, slečno. Nemůžete tady zůstat.“

Josie strkala dívku ke dveřím, ta ale zkroutila tělo a pokoušela se ohlédnout na svoji přítelkyni. „Nyso! Je to Nysa, nemám pravdu? Bože můj. Co se stalo? Co se sakra stalo?“

KAPITOLA 6

Josie odvedla mladou ženu do haly. Chladný vzduch působil na její promočené a zpocené tělo jako balzám. Nasměrovala dívku k lavičkám lemuujícím jednu ze stěn haly. „Je mi to velmi líto, slečno. Budete muset počkat tady.“

Josie pod prsty cítila, jak se svaly na dívčině paži napjaly. Zhluboka se nadechla a s výdechem se zeptala: „To byla Nysa, vidíte? Panebože. Je mrtvá?“

„Nechcete se posadit?“

„Nemůžu. Teď si nemůžu sednout. Co se stalo?“

Josie pustila její paži a ona se okamžitě objala. V očích se jí leskly slzy.

„Jak se jmenujete?“

„Christine. Christine Trostleová. Jsem Nysina spolubydlící. Včera večer nepřišla domů, tak jsem si myslela, že ji možná najdu tady. Ach, můj bože, je mrtvá?“

Christinin rostoucí hysterie byla téměř hmatatelná. Josie mluvila klidným a vyrovnaným tónem. „Ještě jsme neprovedli pozitivní identifikaci, ale ano, domníváme se, že žena, kterou jste viděla uvnitř, je Nysa Somersová. Je mi nesmírně líto, že vám musím oznámit, že zemřela. Byla nalezena v bazénu. Pokoušeli jsme se o resuscitaci, ale nepodařilo se nám ji oživit.“

Uprostřed Christinina čela se objevila mělká vráska. „Resuscitace? Proč? Dostala snad infarkt, nebo tak něco, když plavala?“

Josie přemýšlela o tom, co věděli. Plaveckou hvězdu univerzity našli v bazénu, její tělo plulo obličejem dolů. Žádná taška, žádné plavky pod oblečením. Když pro ni Josie skočila, dokonce byla ještě obutá. Přišla si vůbec zaplavat?

„To nevíme. Obávám se, že v tuto chvíli toho skutečně moc nevíme. Jsem detektiv Josie Quinnová z dentonského policejního oddělení. Její smrt bude vyšetřovat můj tým. Soudní lékařka je na cestě, ale může trvat několik dní nebo dokonce týdnů, než budeme mít definitivní odpověď. Teď ale potřebujeme získat o Nyse co nejvíc informací. Říkala jste, že jste byly spolubydlící. Jak dlouho jste Nysu znala?“

Christine zatnula pěsti v rukávech a jednou rukou si otřela slzy. Rozhlédla se po místnosti, jako by ji viděla poprvé. Josie věděla, že se její mozek zoufale snaží zpracovat to, co právě viděla a co jí bylo řečeno.

„Christine?“ oslovila ji Josie tiše.

„Od prváku,“ ztěžka polkla.

„Teď jste obě ve druhém ročníku?“

Christine přikývla a rukávem si otřela další slzy. „Ach, bože můj,“ vydechla. „Tohle se přece nemohlo stát.“

Josie se snažila udržet její pozornost, aby se soustředila na otázku. „Bydlely jste společně i v prvním ročníku?“

„Ano, bydlely jsme loni spolu na koleji. Byly jsme si hodně blízké, takže když jsme se měly rozhodnout, jak budeme bydlet tenhle rok, dohodly jsme se, že si pronajmeme studentský byt.“

„Odkud jste?“